

PBJK (Pochválený buď Ježíš Kristus), *drahý brat* v Kristovi,

To, čo sa nám ani nesnívalo, sa stalo realitou. Pustili nás do najväčšej psychiatrickej nemocnice v Pezinku.

Foto: psychiatrická nemocnica Pezinok, Slovenská republika, dňa 31.1.2023. Po prvýkrát nás pustili do takéhoto veľkého a duchovne ťažkého zariadenia. Predstavoval som si to, že tam bude 20-30 ľudí a budeme v jedálni. Opak bol pravdou. Veľmi moderná a obrovská zasadačka, no a pacientov a personálu neprišlo 20, ale až cca 160.

Svedectvo Sandry: „Ahojte, rada by som napísala pár riadkov ku koncertu, ktorý bol odohraný na psychiatrii v Pezinku. Neskutočne mi zmenil môj pohľad na život, nakoľko som sa nachádzala vo veľmi ťažkej životnej situácii. Nemala som nádej, žiadny zmysel života, cítila som len bolesť, úzkosť a strach. Často som rozmýšľala nad samovraždou. Od tohto dňa sa mi polepšilo. Začala som mať nádej, vrátil sa mi zmysel života, ktorým sú hlavne moje dve zdravé deti a našla som v sebe ešte tú silu, aby som vstala z tohto vlastného dna a pozerala sa na život inými očami. A to len vďaka Michalovi a skupine RODS. Ďakujem“

Foto: pri modlitbe odovzdania života Ježišovi Kristovi. A všetko v úcte, postojáčky. Maroš B. sa stretol so ženami zo psychosomatického a oni povedali, že im to zmenilo život. „Mám 2 deti a vidím, že samovražda nie je jediná cesta. Tou druhou je cesta s Pánom.“

dnes jsem s panem ředitelem z Věznice Karviná osobně hovořil a rozhodně jsem doporučil realizaci Vašeho projektu. Ze své osobní zkušenosti z Věznice Břeclav musím konstatovat, že jste zanechali velmi dobrý dojem nejen u vězňů, ale i u přítomných zaměstnanců. V rámci resocializačního procesu vnímám Vaši účast za efektivní a významně prospěšnou. Taktéž pojetí problematiky výkonu trestu odnětí svobody vystupujících, způsob komunikace s publikem a osobní nasazení vnímám velmi pozitivně. Za poskytnuté občerstvení patří velký dík panu řediteli a jeho zaměstnancům z Věznice Břeclav, nicméně za Vámi odvedené vystoupení je to minimální, co mohla vězeňská služba poskytnout.

S pozdravem

Vrchní rada

plk. PhDr. Dušan Gáč, MBA

ředitel

Foto: reakcia na evanjelizáciu

vo väznici v Břeclave (viď foto). Znenie listu: „Vážení pane magistře, dnes jsem s panem ředitelem z Věznice Karviná osobně hovořil a rozhodně jsem doporučil realizaci Vašeho projektu. Ze své osobní zkušenosti z Věznice Břeclav musím konstatovat, že jste zanechali velmi dobrý dojem nejen u vězňů, ale i u přítomných zaměstnanců. V rámci resocializačního procesu vnímám Vaši účast za efektivní a významně prospěšnou. Taktéž pojetí problematiky výkonu trestu odnětí svobody vystupujících, způsob komunikace s publikem a osobní nasazení vnímám velmi pozitivně. Za poskytnuté občerstvení patří velký dík panu řediteli a jeho zaměstnancům z Věznice Břeclav, nicméně za Vámi odvedené vystoupení je to minimální, co mohla vězeňská služba poskytnout.“

Přidám, **povzbudenie - reakciu na videá spol. DISMAS na YouTube:** „Reagujem na príspevok so svedectvami. Sú to úžasné a silné svedectvá. Vidno to na vás, pán Michal, že hlásate to, čo v reálnom živote sám žijete - Lásku nášho Ukrižovaného Pána. Z vášho prístupu, slov a činov človek vidí Božiu vôľu, toto sa nedá zahrať ako herci v divadle, toto má neskutočnú silu a hĺbku, priťahujete veľa duší, nie len odsúdených, ale i nás, dávate zmysel tomu, keď nám sa zdá všetko stratené, keď lámeme palicu nad našimi blízkymi... Stačí si vaše úprimné svedectvá vypočuť a v nich je toľko lásky, bolesti a prítomnosti Božej, že mi nedá neprehodnotiť tú zlomenú palicu, zdvihnúť sa a ísť ďalej, nepovoliť, viac sa modliť, prosiť, ďakovať. Vo vás vidno takú úžasnú pokoru a lásku, vidno Boha, ako cez vás i vo vás pôsobí PBZ. Prajem a vyprosujem ešte veľa sily a darov Ducha Svätého pre vás, vašu rodinku i pre celé spoločenstvo DISMAS.“

Foto: Košice-Šaca 2.2.2023. Prevzaté z <https://www.ordinariat.sk/slavnost-obetovania-pana-za-branami-vaznice/>: „V prvý februárový deň, v predvečer sviatku Obetovania Pána, navštívil farnosť sv. Vincenta z Pauly v ÚVTOS Košice-Šaca páter Miloš z rehole Karmelitánov. Páter celebroval sv. omšu, po ktorej sa mnohí odsúdení zaradili do veľkej rodiny bratstva Panny Márie Škapuliarskej.“ Prišli sme tam aj s Martinom T., ktorému sa narodilo 7 dieťaťko. Začiatkom februára som mal **rozhovor s Máriou Kostyálovou do časopisu Nové mesto**, z ktorého si môžeš časť prečítať:

nm otvorení rozhovoru | Spoločnosť Rodina Viera Zo života Podcasty

Obchod

Na väznoch platí, že komu sa veľa odpustilo, veľa miluje

Viera Psychológia

Mária Kostyálová | 03. 02. 2023

Autor

Mária Kostyálová

Vyštudovala interdisciplinárne štúdiá zamerané na históriu a politiku Ruska a východnej Európy na Viedenskej univerzite. Momentálne je aktívnou členkou Komunity Sant'Egidio. V nm.sk sa venuje najmä sociálnym témam a psychológii.

Foto: Prevzaté z <https://nm.sk/na-vaznoch-plati-ze-komu-sa-vela-odpustilo-vela-miluje/>:

Iba málokto bol svedkom takých zázrakov ako zakladateľ väzenského spoločenstva Dismas Michal Libant. Už osem rokov cestuje po slovenských väzniciach, aby prinášal odsúdeným posolstvo nádeje. Verí, že i ten najťažší zločinec má stále šancu dať si svoj život do poriadku, pokiaľ je ochotný sa pokoriť a poprosiť o odpustenie. Za tie roky už neraz zažil, ako sa z bývalých kriminálnikov stávali horliví ohlasovatelia evanjelia.

V rozhovore s Michalom Libantom sa okrem iného dozviete:

- ako prebieha evanjelizácia väzňov s najvyšším stupňom stráženia
- aký bol jeho najsilnejší zážitok s odpustením, ktorý vo väznici zažil
- čo je kľúčom k tomu, aby väzeň dokázal vytrvať na správnej ceste aj po prepustení
- čo sa deje s človekom, ktorý neodpustí

So spoločenstvom Dismas slúžite vo väzniciach na Slovensku už takmer osem rokov. Ako ste sa dostali k tejto službe? Môj pradedko i môj dedko pracovali obaja ako príslušníci vo väznici v Leopoldove. Keď som po vykonaní vojenskej služby premýšľal, kam ďalej, rozhodol som sa pokračovať v ich šľapajach. Pri tejto práci som ostal dvadsať rokov. Väčšinu času som pracoval ako pedagóg, vďaka čomu som mal priamy kontakt s odsúdеныmi.

Nemali ste obavy predtým, ako ste nastúpili do väznice? Mali ste už nejakú skúsenosť s prácou s väzňami, na ktorej by ste mohli stavať? Nie. Dovtedy som o väzňoch v Leopoldove počul len v súvislosti s historicky najväčšou väzenskou vzbúrou na Slovensku v roku 1990. V nadväznosti na spoločenské a politické uvoľnenie väzni vtedy vystúpili s požiadavkami na skrátenie trestov a udelenie amnestií. Snaha o ústretovosť zo strany vtedajšej vlády sa však vymkla spod kontroly a vyústila do krvavých útokov na dozorcov. Niekoľko väzňov sa následne pokúsilo o útek, pri ktorom bolo zabitých niekoľko príslušníkov zboru väzenskej stráže. Možno až 98 percent ľudí vidí vo väzňoch stratené prípady, no Boh sa na nich pozerá i z tej druhej strany, z perspektívy nádeje.

Začínali ste ako väzenský pedagóg. Kedy ste sa rozhodli, že okrem tejto práce sa budete venovať evanjelizačnej službe? Musím priznať, že v čase, keď som nastúpil, by mi ani len nenapadlo, že raz by som mohol vstúpiť do takejto služby. Do Leopoldova sa dostávajú väzni za tie najťažšie zločiny, mnohí aj na doživotie. V spoločnosti sa preto stretávajú väčšinou s nepochopením a opovrhnutím. Tak som sa na nich predtým pozeral i ja. Keď som sa však obrátil, môj pohľad na nich sa úplne zmenil. Ja vždy hovorím, že minca má dve strany a svet sa pozerá len z jednej. Možno až 98 percent ľudí vidí vo väzňoch stratené prípady, no Boh sa na nich pozerá i z tej druhej strany, z perspektívy nádeje. Prosil som ho, aby mi pomohol vidieť ich tak, ako ich vidí on. Tento nový uhol pohľadu na väzňov ma postupne viedol k tomu, že som začal chodiť aj do iných väzníc v rámci svojho osobného voľna. Takto sa postupne začalo formovať väzenské spoločenstvo Dismas.

Prečo ste si zvolili takýto názov? Je za tým nejaké špeciálne posolstvo?

Menom Dismas sa tradične nazýva lotor, ktorý visel na kríži po Ježišovej pravici. Bol odsúdený za vraždu, no Ježiš videl jeho pokoru, pokánie a zmiloval sa nad ním. Dismas sa tak stal vôbec prvým svätým. Toto posolstvo nádeje sa snažím prinášať i väzňom, s ktorými sa stretávam skoro každý týždeň vo väzniciach, že aj oni dostali túto šancu.

Ako prebiehala prvá evanjelizačná služba v Leopoldove?

Na prvé stretnutie som pozval Lámačské chvály, aby spravili evanjelizačný koncert vo väznici. Líder kapely Braňo Letko trval na tom, aby sa na ňom mohli zúčastniť aj odsúdení s najvyšším stupňom strázenia. Aby ste si to vedeli predstaviť, Leopoldov je ako pevnosť, v strede ktorej sa nachádza hrad. V ňom sedia väzni odsúdení za tie najťažšie zločiny. Je to ako väznica vo väznici. Nie je zvykom, aby mali väzni z „hradu“ kultúrno-osvetovú činnosť takéhoto charakteru, a už vôbec nie odsúdení v podskupine C, čo sú „zlí chlapi“, diplomaticky povedané, pretože sú považovaní za neprispôsobivých. Väčšina z nich sa sem dostala za vraždu, prípadne lúpeže, prepadnutia či znásilnenia. My sme však vnímali, že práve takíto by mali počuť o Kristovi.

To je celkom odvážne. S akými reakciami ste sa stretli u týchto väzňov?

Na prvé stretnutie prišlo asi päťdesiat mužov. Myslím, že spočiatku nevnímali, že ide o kresťanský koncert. Prišli preto, že už pätnásť rokov neboli na kultúrnom podujatí. Postupne, ako zaznievali piesne a svedectvá o Božej milosti, som však vnímal, že sa v ich vnútri niečo začalo hýbať. Na tvárach mnohých som videl snahu zdržiavať slzy. Nechceli sa rozplakať a zosmiešniť pred ostatnými. Jeden z nich však držal hlavu medzi kolenami a plakal. Bol to človek, ktorý vonku strieľal ľudí. Keby za ním vtedy niekto prišiel a zaživa mu hoci odrezal nohu, nevyronil by ani slzu. Ale na tom koncerte plakal, ale nie preto, že ho niečo bolelo, ale že mu Duch Svätý ukazoval veci, ktoré neboli správne v jeho živote. Bolo to niečo neuveriteľné. O sile nášho spoločenstva najlepšie vypovedá to, že zo všetkých prepustených sa vrátili opäť do basy menej ako dve percentá.

Čo nasledovalo? Ako ste prešli od koncertov k biblickým krúžkom? Po koncerte som oslovil nadriadených s požiadavkou na založenie krúžku, v ktorom by sa väzni modlili, čítali Sväté písmo a učili sa kresťanské piesne. Počítal som s krúžkom pre tridsať ľudí, no nadriadený mi zveril celý ústav, teda vyše tisíc väzňov. Nevedel som, akú odozvu mám očakávať a či vôbec niekto prejaví záujem. Najskôr sme boli len dvaja, no skupina sa rýchlo rozrastala, o dva mesiace nás bolo už 20 a v súčasnosti je nás v spoločenstve 570. Okrem Slovenska máme členov aj v Česku, Nemecku a Anglicku. Z nich je však viac ako 410 už na slobode. O sile nášho spoločenstva najlepšie vypovedá to, že zo všetkých prepustených sa vrátili opäť do basy menej ako dve percentá. Zo štatistík pritom vyplýva, že recidíva väzňov na Slovensku je viac ako 70 percent. Podľa toho by malo z Dismasu opäť sedieť asi 300 väzňov, no sedí ich len sedem. Aj keď sa na to pozrieme čisto zo svetského hľadiska, je jasné, že niečo sa robí dobre. Ukazuje sa, že modlitba a život postavený na Božom slove dokážu skutočne zmeniť správanie a charakter človeka. Ved' o to ide koniec koncov aj spoločnosti, aby sa väzni po prepustení na slobodu opäť začlenili, našli si prácu a mali rodiny.

Dvojpercentná recidíva je skutočne obdivuhodný výsledok. Čím si vysvetľujete fakt, že bývalým väzňom – členom vášho spoločenstva – sa darí po prepustení postaviť na nohy?

Ak by som to mal zhrnúť do jedného slova, povedal by som, že vďačnosť. Zo stretnutí s nimi vnímam, že si vážia svoju rodinu, priateľov a že sú vďační aj za tú minimálnu mzdu, ktorú dostanú. Uvedomujú si, že im to stačí a nepotrebujú viac. Práve nezriadená túžba je totiž to, čo ich do väzenia dostalo. Ten pocit, že majú stále málo, že potrebujú niečo navyše. V súčasnom svete, ktorý je zahltený stresom a tlakom na výkon, je podľa mňa vďačnosť najlepšou prevenciou

pre duševné zdravie. V snahe uspokojiť si túto nenaplnenú potrebu sa napokon uchýľovali k trestnej činnosti. Ja im vždy hovorím, že ak budú každý deň ďakovať Bohu, tak nielen že budú schopní vytrvať na novej ceste, ktorú vonku začali, ale získajú aj účinnú obranu voči depresii. V súčasnom svete, ktorý je zahltený stresom a tlakom na výkon, je podľa mňa vďačnosť najlepšou prevenciou pre duševné zdravie.

Roky stretávate väzňov odsúdených na desiatky rokov. Čo spraví so psychikou človeka verdikt, že najbližšie dekády stráví za múrmi väzenskej cely? To je veľmi náročné. Väzni to majú o to náročnejšie, že žijú s vedomím, že neublížili len človeku, pre ktorého sa dostali do basy, ale aj svojim deťom, ktoré ostali bez otca a nejedny i v detskom domove. V neposlednom rade zranili i svojich rodičov, ktorí často povedia, že ich odchodom do väzenia už viac nemajú syna alebo dcéru. Všetky tieto veci na nich vo väzení, kde trávajú väčšinu času v tichu a v samote, doliehajú a musia sa s nimi vysporiadať. To je na zbláznenie. Je to ako jed, ktorý človeka vnútorne rozožiera. Často potom stačí už len posledná kvapka, aby pohár pretiekol a väzeň sa pokúsil o samovraždu.

Povedali by ste, že u týchto ľudí nachádzate pokoru, ktorá nám, „ľuďom vonku“, často tak chýba?

My si často myslíme, že sme všetci spravodliví, a na väzňov pozeráme s odsúdením. No oni si svoju hriešnosť často uvedomujú viac ako my. Sú schopní robiť pokánie a poprosiť o odpustenie tých, ktorým ublížili. Nám v tom veľakrát bráni naša pýcha a neschopnosť spochybniť svoj vlastný sebaobraz.

V čom je viera vo väzení iná ako na slobode? Medzi väzňami nie je vlažnosť. Buď plačú, chcú ísť na spoveď a menia svoje životy, alebo, naopak, sú nervózni. Vo väzniciach sú len dva tábory, vlažnosť tam nehládajte. Tí, ktorí uveria, to tam majú ťažké. Tých ľudí nie je veľa. Jeden alebo dvaja zo sedemdesiatich. Ale verte mi, že práve títo ľudia potom menia ďalších. Odpustenie neuzdravuje len väzňov, ale má účinok na celú ich rodinu.

Čo sa deje s človekom, ktorý neodpustí? Neodpustenie si nosíme stále so sebou. Je to ako pohár čistej vody, do ktorej sme si priliali jed. Stále čakáme, že sa nám ten druhý človek ospravedlní. Musíme si však uvedomiť, že to nie je o ňom. Keď som schopný modliť sa za svojich nepriateľov a tých, čo mi ublížili, ja si vylejem jed zo svojho pohára. Ale keď človek ostáva v neodpustení a v tom, že mu bolo ublížené, hoc i právom, ostáva v ustavičnom dialógu so svojimi myšlienkami plnými sebaľútosti a so svojím hnevom. Len keď sme schopní sa toho hnevu a práva na odplatu zriecť a odpustiť, stávame sa skutočne slobodnými a naplňa nás Boží pokoj.

Odpustiť niektoré mimoriadne bolestivé veci, o ktorých hovoríte, môže byť niekedy veľmi náročné. Dá sa to vôbec bez pôsobenia Božej milosti? Myslím, že Božia milosť v tom hrá najdôležitejšiu rolu, no často je kľúčové, aby sme boli my tými, ktorí spravia prvý krok. Preto aj chodíme do väzníc, aby boli väzni schopní vykročiť na túto cestu smerom k slobode, teda k večnému životu. Veľakrát, keď k nim prídem, ukážem im knihu od väzňa odsúdeného na doživotie. Na obálke tejto knihy je nakreslené srdce, ktoré je takmer celé z kameňa a len posledný kúsok je ešte z mäsa. Na tomto príklade im ukazujem, ako jednoducho sa dá otupiť naše svedomie. Sami si zažili, aké ťažké to pre nich bolo, keď spáchali nejaký zločin prvýkrát, a o koľko ľahšie ho spáchali desiatykrát. Ja im vždy opakujem, že zakaždým, keď spáchali nejaký zločin vedome a dobrovoľne, je to tak, akoby prihodili kus cementu na svoje srdce. Ak si ho takto postupne zabarikádujú, nie sú už vôbec schopní zachytávať svoje svedomie a Boží hlas. Vtedy majú väzni dve možnosti: môžu prosiť Boha o milosť a rozbitie tejto betónovej zábrany alebo sa môžu rozhodnúť prihodiť si na seba ďalšiu dávku cementu, aby už tento pocit v živote nezažili.

Dá sa o väzňoch povedať, že komu sa veľa odpustilo, veľa miluje? Toto platí úplne! Doživotní sa modlia sedem až desať hodín denne. Najlepšie sa ohlasuje evanjelium doživotným a v maximálnom stupni strázenia. V minimálnom stupni strázenia to ešte tak neriešia, keď vedia, že sú o rok vonku. Ale keď človek vie, že ho čaká ešte pätnásť rokov, tak je otvorenejší počúvať. Naozaj sú dôkazom toho, že komu sa veľa odpustilo, veľa miluje.

Foto: väznica Prešov VV, prevzaté z <https://www.zvjs.sk/sk/aktuality/lmury-koncertovali-za-murmi-presovskej-vaznice>
Príspevok Matúša Šoku - lídra kapely L'múry z väzníc na východe dňa 3.2.2023: „PBJK, rád by som sa pozdieľal o našej službe vo väzniciach v Prešove a Sabinove. To, čo som vnímal počas tohto dňa, bola veľká Božia starostlivosť. Keď sme riešili, kto pôjde hrať, ako budeme cestovať alebo čo budeme spievať, vyskakovalo na nás mnoho problémov. Zbytočné starosti som si robil veľakrát a Pán Boh sa o nás vždy postaral. Preto som tak vnímal, že nie je potrebné

modliť sa o niečo konkrétne pre tento čas, ale sa tak odovzdať do Božích rúk. Veľmi ma tešilo, že sme sa po pár rokoch opäť dostali do Prešovskej väzby, kde naša kapela prvýkrát slúžila vo väznici. Najviac sa ma ale dotkli chvíle, ktoré neboli pripravované, ale priniesol ich Boží Duch. V Prešovskej väzbe to boli momenty, keď som vnímal, že každý prítomný pociťuje, čo by mal robiť, akoby sa mohol priblížiť k Bohu, či už cez to, aby niekomu napísal alebo sa s niekým zmieril. V **Sabinove bol veľmi krásny moment, keď sme spievali pieseň Ješua (vid' foto nižšie).** Uvedomil som si, aké je to Bohu milé, keď na neho voláme touto piesňou, že nás podrží aj spevácky, aby sme spievali čisto, nemýlili sa na hudobných nástrojoch, menej sa rozprávali medzi sebou, viac sa modlili a mali odvahu sa postaviť alebo zdvihnúť ruky. P.S. Na záver som očakával, že nám Pán Boh dopraje rýchlu a bezpečnú cestu domov, za odmenu, ale prišla snehová búrka na diaľnici. Hovoril som si, či som to neprehnal s tým, ako som hovoril, čo všetko pre nás Pán Boh robí, veď on nie je automat na všetky naše potreby. Na ďalšie dni bola ale situácia na diaľniciach ešte horšia a uvedomil som si, že keby sa o nás Pán Boh tak nestaral, sme tam možno ešte teraz. Tak chvála Pánovi, za všetko, čo robí a že nám chce dať oveľa viac, ako si my sami zasluhujeme alebo žiadame.“

Foto: na návštevu za chlapcami z Dismasu, ktorí zodpovedne ostávajú u kňaza Maroša Kuffu v Žakovciach. Zastihli

sme ich práve pri modlitbe ruženca v kaplnke, potom sme sa presunuli do jedálne, kde sme obedovali. Maroš pracuje ako murár a buduje ďalšie obydlia pre klientov a Viktor L. pracuje s drevom. Ako vidíte na fotke, tak práve táto žena, Tina, ma zastavila po modlitbe ruženca, že včera sa modlila, aby Boh vyriešil jej situáciu, nakoľko chce pomôcť jednému obvinenému a síce vie o nás, ale nevedela, ako sa s nami spojiť. Tak povedala Bohu – Ockovi, či to nevie nejako zariadiť. No a na druhý deň nás uvidela a hovorí, že neskutočné, ako Ocko koná. **Maroš L. na fotke** pri mojej manželke nám povedal svedectvo, že ako som ho zaviedol do týchto Žakoviec, tak za 4 dni mal taký absták, že keď zbieral zemiaky na poli, tak zahodil motyku do poľa a povedal si, že tuto už viac nebude a vybral sa preč zo zariadenia,. Videl ho náš člen Eliáš, ktorý je tam už dlhé roky a začal sa vrúcne modliť, aby neodišiel

a pri tejto žltej budove, ako odchádzal, ho zbadal otec Maroš Kuffa a zavolať si ho a výsledok vidíte... už vyše 3 mesiace je tam a veľmi je rád. **Foto:** stretnutie na východe s našim členom Dušanom, ktorého poznáte z NL.

Hovoril mi o pomoci, ktorú poskytovala jeho rodina 2 odsúdeným, ktorí sa nemali kam vrátiť a ubytoval ich doma.

Príspevok Mira Feranca z kapely LCH (vid' foto v červenej bunde): „5.2. som bol s Braňom Letkom a Michalom Libantom v ženskej väznici v Nitre (pre mňa prvýkrát ženská väznica). Keď sa pred nás posadilo 50

odsúdených žien, vnímal som ako mi Boh hovorí: „Toto sú matky mnohých detí v Centrách pre deti a rodiny (bývalé detské domovy) a detí, ktoré sú v náhradnej rodinnej starostlivosti (s takýmito rodinami som pracoval v predošlej práci). Bol to pre mňa veľmi silný zážitok, vidieť teraz druhú stranu týchto rodín. Boh mi tiež ukázal, že na ani jednu z týchto žien nikdy nezabudol, a že aj napriek možno zlým rozhodnutiam, ktoré v živote spravili, s nimi stále počíta a má pre ne plán. A tak keď miestnosť, v ktorej sme spolu boli, naplnila Božia prítomnosť, Boh sa týchto žien dotýkal a oni ho spoločne chválili, vedel som, že naozaj neexistuje nič, čo by nás mohlo od Jeho lásky oddeliť. Vďaka ti Pane Ježišu!“

Príspevok Mirky Libantovej (viď foto väznica v Banskej Bystrici s exorcistom):

„Pochválený buď Pán Ježiš Kristus. Po dlhšom čase som bola opäť s mojím manželom v službe vo väznici a musím povedať, že ma to opäť veľmi silno povzbudilo a utvrdilo, že naše spoločenstvo Dismas je naozaj veľké Božie dielo, plné zázrakov. A práve takýto jeden zázrak sa stal vo väznici v BB, kde sme boli aj spolu s duchovným o. **Lubošom, emeritným exorcistom Matúšom Marcinom, gitaristom Jakubom**, a s manželom. Najprv sme slávili svätú omšu, a potom sme mali ísť na doživotné tresty a vtom mi manžel Michal hovorí, že ma tam asi nepustia, že ich budem musieť počkať, lebo tam ešte nikdy predtým žiadnu ženu nepustili. Tak som sa trošku toho obávala, ale potom sme to všetko odovzdali do Božej vôle a Pán sa oslávil. Prišli príslušníci a bez akýchkoľvek problémov ma aj s

ostatnými pustili na doživotné tresty. Tam som sa už obávala trochu viac, musím napísať v pravde, nakoľko nás tam

zavreli za mreže s tromi doživotne odsúdenými bez žiadneho príslušníka. Po chvíli sme sa s nimi pozdravili, podali si ruky a ten najmladší z nich povedal môjmu manželovi, že je veľmi rád, že ho prišiel navštíviť, že zobral aj kňaza a aj svoju manželku a dodal, že sa práve domodlil Korunku Božieho Milosrdenstva aj za nás a za to, aby sme prišli. A práve tieto slová ma tak nesmierne

zasiahli a potešili, že sa pre mňa úplne zmenila atmosféra. Už som vôbec nevnímala, že som vo väzení, ale v spoločenstve medzi blíznymi. A ešte nakoniec musím napísať, že sme dostali veľmi chutný obed aj s dezertom, kde ma tiež pán kuchár veľmi potešil a povzbudil, keď mi poďakoval za službu Anjelských darčiekov pre jeho deti. Chvála Ti, Pane.“

Príspevok Mariána Cipára z kapely RODS (viď foto v okuliariach):

„Dňa 9.2.2023 sme boli slúžiť v Trnave študentom z Poľska, Nemecka, Francúzska a Slovenska. Boli to študenti z projektu Erasmus+, ktorí navštevujú Uršulínske školy. Tiež tam bol s nami bývalý väzeň Máriaus Dismas. Na začiatku to bolo náročné, keďže bola medzi nami jazyková bariéra. Neskôr som ale začal prekladať Michalove slová a študentov sa to veľmi dotýkalo. Neskôr mi hovorili, že boli pre nich svedectvá veľmi zaujímavé a niekedy až neuveriteľné. O to väčšia milosť je, že som

prekladal prvýkrát v živote, ale Pán mi sám dával slová do úst. Akcia v Trnave skončila vo veľmi radostnej atmosfére plnej uctievania Pána.

Časť listu od Ivana z väznice v Hrnčiarovciach (viď foto):

„Minulý rok som mal veľmi škaredú obareninu, mal som nehodu s rýchlovarnou kanvicou. Obaril som si ruku, ale tak,

VNOCI BUDEM TRPET

že cacom-pak, od zápästia všade koža mi hneď aj zišla medzi prstami. Bol som u lekára a tam ma ošetrili a hlavne pripravovali na to, že sa nedá nič robiť, ale v noci budem trpieť, a to veľmi. Dali mi rôzne rady typu: daj si kýbel s vodou pri posteli a ruku celú noc chlad' v ňom. Prosto všetci ma strašili a oprávnene, vyzeralo to otrasne.... Úraz sa mi stal ráno cca o 10 tej, večer som teda nachystal kýbel, ale nepoužil som ho. Lahol som do postele, buchol som ruženec a posťažoval som sa Ježiškovi. Hovorím Mu: „Ježišu, veď si trpel Ty za mňa na kríži, tak musím aj ja? Veď si trpel aj za mňa, prosím, zbav ma bolesti. Ale pokiaľ mám aj ja trpieť, tak budem. Ty vieš, čo je to bolesť“. Miško, lekári mi

povedali, že tak 2-3 dni spať nebudem. Ja som spal hneď, ako som sa pomodlil a od toho momentu ma už nič nebolelo. Takže ťažká popálenina bolí 9 hod. Dekan Gabo to videl, keď som mal 1. čítanie. Nechápal, že ma to nebolí, až kým som mu nesvedčil.“

Foto: dňa 9.2.2023 pred obedom na ministerstve spravodlivosti v diskusii s ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky JUDr. Viliamom Karasom, PhD. a s Braňom Letkom. Musím povedať, že to bol dobrý rozhovor a čo ma najviac prekvapilo je

skutočnosť, že minister nás veľmi dobre pozná, vedel o nás ozaj veľa. Témy ešte nemôžem zverejniť, ale verím, že to bude na Božiu slávu a keď vytrváme v modlitbe, tak, ak Pán dá, prinesie to aj ovocie pre našu krajinu.

V piatok dňa 10.2.2023 sme sa vybrali do Českej republiky. Prvá zastávka bola vo **Fulneku ČR**, kde sme hrali a svedčili mladým ľuďom z tohto spoločenstva (viď foto).

Príspevok Jakuba Slaninku - lídra kapely RODS (viď foto pred väzniciou v Pardubiciach, s kaplánom v strede):

„11. februára sme boli vo väznici v Pardubiciach. Viackrát v minulosti nám zamietli vstup do tejto väznice. Teraz sa nám podarilo vybaviť vstup cez generálneho víkára, ktorý volal aj biskupovi a ten to všetko schválil. Mali sme ísť celá kapela, no nakoniec chceli, aby sme išli iba dvaja. Ešte deň pred vstupom to nebolo potvrdené a podpísané, či vôbec pôjdeme. Všetko bolo v Božích rukách. Kaplán nám večer potvrdil, že môžeme prísť. Hneď od začiatku sme mali veľké útoky. Po ceste do väznice sme na diaľnici zle odbočili a museli sme obchádzať asi 15 min. Malo prísť 50 odsúdených, no nakoniec povolili pätnástich (15). Prísť mali o 14.30 h. do kaplnky, ale 45 minút sme čakali na to, kým privedú odsúdených. Kaplán nám povedal, že sa mu toto ešte nestalo. Tak sme sa začali modliť a povedali sme si, že aj keby neprídu, tak sa ideme na tom mieste modliť a chváliť. Po 45 min. prišiel jeden odsúdený a po ďalších 10

min. prišli ďalší. Napriek všetkým útokom a snahám zlého prekaziť tento čas, sa Pán naozaj veľmi oslávil. Odsúdení boli dotknutí svedectvami a piesňami. Boli veľmi vďační, že sme prišli. Taktiež kaplán bol nadšený a šťastný, aj keď to bolo tak veľmi komplikované a každú chvíľu sa niečo kazilo a vyzeralo tak, že z toho nič nebude.“ Toto je to, čo sa objaví na povrchu, ale za tým je veľký duchovný boj. Ďakujem ti za modlitby.

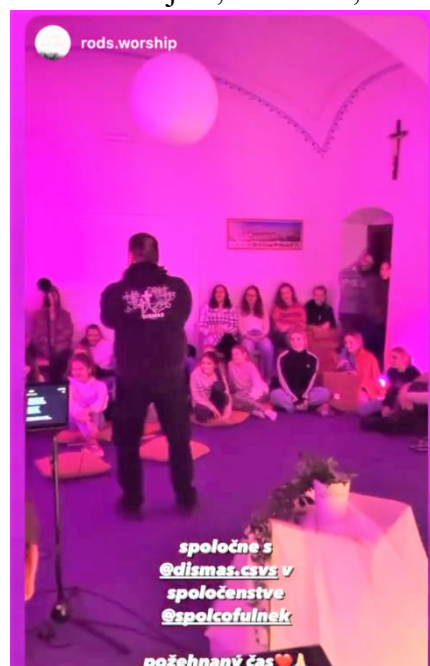

Foto: súkromná liturgia s gen. vikárom za spol. DISMAS. **Foto:** prednáška Dobruška – kostol sv. Václava

Časť listu od Luboša z väznice Sučany (vid' foto): „Pri tejto príležitosti by som chcel napísať jedno svedectvo. Je tomu už tak 9 rokov, čo sa so mnou prestala rozprávať moja mladšia sestra. Za prvé asi preto, že som bral drogy, tak za to sa na mňa hnevala, no a pobláznil som vtedy jej najlepšiu kamarátku, jasné že mne šlo len o sex a vykašľal som sa na ňu. Tak sa sestra so mnou nerozprávala. Ktovie, či by to takto dopadlo, keby len nadávam na to všetko. Ale nie, ja som sa modlil, aby sa jej darilo a prišiel mi list od sestry, v ktorom mi napísala, že môžeme obnoviť prerušený kontakt, plus fotka mojej malej neterky (ktorá má 3 roky). Som s ňou už aj volal a sa ma pýtala: „Ujo, ako sa voláš?“ „Zlý ujo,“ hovorím. Dokonca mi prídu na návštevu. To je iba ďalší dôkaz o tom, že Boh koná v našich životoch, len si to treba uvedomiť a ja Mu za to ďakujem

Boh koná v našich životoch

Foto: prednáška a chvály PRĚPYCHY – kostol sv. PROKOPA **Foto:** Dismas na spoločenstve Elada – Bystré

Bola to nádherná evanjelizácia po Českej republike a neskutočný čas. Veľkú zásluhu majú na tom kapela RODS, Martin a Guso a ľudia, ktorí majú otvorené srdce pre nášho Kráľa.

Foto: celoslovenské modlitby v Trnave so spol. DISMAS **Foto:** kresba na obálke Roman M. väznica Opava- Česká republika **Foto:** kresba anjela od Jozefa z väznice v Leopoldove.

Foto: kresťanský ples v UPeCe v Bratislave s biskupom Haľkom.

Foto: ples s manželkami

Časť listu od Tomáša z väznice Pankrác, Česká republika (viď foto): „Čekal som 1 rok na práci, ale stal sa zázrak a prišiel vedúci väznice a řekl mi, že se ihned stěhuji po obědě a budu SANITÁŘ na odděle TPN. Trvale pracovně nezařaditelní. Je tu 50 lidí, mladší, mají zdravotní omezení, amputace končetin. Ale jsou tu i starší, 50,60 až 70 let. Co jen leží a mají plínky a sou nemohoucí. Jsme tu 2 SANITÁŘI a zároveň jsme na odděle Barákov 5. Kolega je mladší, 25 let, sympaták Zdenda, měl těžký život, ale i přesto je přátelský a hodný, vše mě vysvětluje a zaučuje. Staráme se tady o chod oddílu, vozíme dědečky do nemocnice a fyzioterapie, aby se trochu hýbali. Koupeme je, vyměňujeme ložní prádlo a oblečení. Bez nás by zemřeli.“ Tu můžeme vidieť, že Ocko nám da službu aj vo väznici a použije si nás aby sme všetko robili s láskou. Nevieť či sa pametáte, ale ja Tomáš vo Zvolene sa modlil za prácu a Pán mu dal presne túto stú. Je to svedectvo asi 5 NL dozadu. Ale povedali by sme na takúto službu áno? Alebo by sme ohrnuli nosom a prosimli Pána aby nám dal inú prácu-službu.

Príspevok Braňa Letka (na fotke v čiernom): „Počas našich BA prázdnin sme ráno nechali naše deti dlhšie spať v Tatrách a spolu s Martou a Libantovcami sme aj slúžili - s našim Matúšom Chrobáčikom Urigom z Lámačských chvál - LCH LIVE v jeho škole. Stretli sme všetky tri najstaršie ročníky, s ktorými sme už mali duchovné obnovy v Oravskom centre mládeže OCM na Ústí (viď foto s chlapcami, ktorí hľadajú svoje povolanie práve tu). To je tím - o. Branislav

Kožuch, dve slúžiace komunity a o. Dominik Jamrich. Ďakujeme vedeniu školy za možnosť stretnúť znovu žiakov, s ktorými sme zažili boží dotyk! Michal Libant aj s manželkou Mirkou zo Slovensko-českého väzenského spoločenstva Dismas hovoril svedectvá o obrátení a moci modlitby z väzníc. Videli sme svedectvá žiakov, keď sa hlásili. Počuli sme svedectvo o uzdravení zo sebapoškodzovania. Nakoniec si žiaci prehlasovali Božie Slovo navzájom a slúžili si v skupinkách! Uauu!! Na stretnutie s Ježišom nezabudneš! Vďaka Ti, Pane, že Ti môžeme slúžiť! A vidieť takéto ovocie... mňam... vďaka priatelia

za vaše modlitby! Slúžime takto spolu. Toto je ovocie vašich modlitieb. Za posledný rok sme viedli na stretnutiach s Ježišom okolo tisíc mladých. Každého osobne. Každého sa dotkol Boh a každý sa dotkol Boha. On je dobrý!!!“

23.2.2023 vo štvrtok som išiel do väznice v Hrnčiarovciach, kde bol s nami aj špec. pedagóg Václav Bazala a bol to mimoriadne požehnaný 2 hodinový čas a musím napísať, že zatiaľ najväčšia účasť, aspoň sa mi tak zdalo. A medzi nimi sedel aj **Marek a tu ti prinášam od neho aj časť listu (viď foto):** „Už dávnejšie som počul o Vás aj o spol. DISMAS, pred 5 rokmi, keď som bol u mladistvých, teraz mám 20 rokov. Teraz mám trest 42 mesiacov a je to do plaču, už nevládzem, ale s Božou silou, pozitívnou energiou, to hádam zvládnem. Začal som chodiť na spol. Dismas aj s chlapcami a pedagógom Václavom. Je to pre mňa upokojujúca vec, po ktorej sa veľmi dobre cítim. Spoločne sa modlíme, spievame, počúvame Božie Slová - Svetlo, Soľ od nášho pána pedagóga Václava. Aj krásne meno nosí náš

ČLOVEK BRKOVNICOU ZAVRAŽDIL

pedagóg. Skôr spoznať takého človeka - ľudí, ja by som určite nebol vo väzení, trpel – plakal, smútil, pokúšal si ublížiť obesením. Preto som na tomto odd. Chvála nášmu Otcovi, BOHU, že ma sem dali. Tu som spoznal Pána pedagóga a viac DISMAS.... Ešte vám chcem napísať, že ako moc malé dieťa som nemal pekné detstvo, neobklopovali ma láskavi ľudia, nepociťoval som lásku, pohladenie od nich. Ako dieťa s bračekom a mojimi mladými rodičmi - moja mamička a môj ocko a tiež maličký trojročný braček, ja štvormesačný. Na dvor nášho domčeku vošiel opitý sused a zabil mi mamičku - ocka - malého bračeka a

mňa postrelil ten zlý človek brokovnicou, zavraždil mi moju rodinku. “

Foto: malby od Petra z väznice v Sučanoch. Som šťastný, že Ocko Boh dáva talenty a vy ho využívate práve pre Neho.

Spomeňme si na nášho patróna, po ktorom máme aj meno spoločenstva, pri príležitosti jeho sviatku 25.3. **Dismas, kajúci lotor, sviatok: 25. marec**, nar.18 pred Kr., Galilea, Izrael, zomrel 30 po Kr., Golgota, Jeruzalem. Je patrónom väzňov, odsúdených k trestu smrti, zločincov, delikventov, kriminálnikov, výtržníkov, napravených zlodejov a lupičov, pohrebných ústavov, ich majiteľov i zamestnancov, pohoničov a príhovorcom za dobrú smrť. Svätý Dismas (z gr. dysme, t.j. umierajúci) je meno, ktorým býva tradične označovaný zločinec ukrižovaný s Ježišom Kristom, visiaci na kríži po Kristovej pravici. Po prvý raz sa s jeho menom stretávame v apokryfnom Nikodémovom evanjeliu z 2. storočia.

Z rozprávania **sv. Anzelma**: V čase vyvraždenia neviniatok v Betleheme utiekli Jozef s Máriou a malým Ježiškom pred Herodesovými hrozbami a prišli do Egypta, ktorý Sväté písmo nazýva krajinou hriechu, odkiaľ sa Boh odvrátil, a ktorý mohla vykúpiť len Kristova obeta. Na tejto ceste vstúpila Svätá rodina do lesa, kde boli zločinci, medzi nimi bol aj Dismas, vrah a zlodej, avšak v hĺbke svojej duše nikdy neodmietol milosti od Boha. Ukrytý čakal na svoju obeť, keď zbadal zrazu mladého muža nesúceho dieťa a pri nich ženu. Ani palica sv. Jozefa ho neodradila, aby sa proti nim postavil a ublížil im. Jeho oči však padli na malého Ježiša, ktorý ho udivoval nádhernou krásou a majestátnosťou svojej

nevinnej tváre. Božia prozreteľnosť pomáhala Svätej rodine, nie s pomocou anjela, ale prostredníctvom zlodeja, ktorý sa na dobrého anjela zmenil. Dismas im ponúkol všetko, čo mal a Božie dieťa na znak vďaky pohladilo Dismasa po tvári. Mária uistila zločinca, že ešte pred svojou smrťou bude odmenený za všetku pomoc, ktorú im prejavil. O Dismasovej svätosti svedčí aj fakt, že kríž, na ktorom bol ukrižovaný, sa stal relikviou.

Úmysly: modlíme sa každý deň o 20.00 hod., a **40-hod. modlitebnú reťaz** od piatka 8.00 hod. do 23.59 hod. v sobotu.

40 hod. P+S	Predkladaný úmysel za spol. Dismas, za teba aj tvoju rodinu a všetky miesta, kam práve ideme
10.-11.3.2023	za odsúdených, ktorých navštevujeme a navštívime. A ľuď, ktorých zranili, ublížili
17.-18.3.2023	za slúžiacich a ich rodinky
24.-25.3.2023	za našich kňazov, biskupa Rábeka, nové duchovné povolania
31.3.-1.4.2023	za rodiny slúžiace v Dismase

6.3.2023 Boh Ťa žehnaj, **drahý brat** v Kristovi - **BŤŽ** + Michal NL - NOVINKY z Dismasu č.82

